

ELITA

KIERA CASS a absolvit Universitatea Radford, unde a studiat muzica, teatrul, comunicarea și istoria. A început să scrie ca o formă de terapie în urma unei tragedii petrecute în orașul ei, dar a avut surpriza de a descoperi că scrisul este adevărata ei vocație. În prezent locuiește în Blacksburg, Virginia, împreună cu familia. În timpul liber îi place să citească, să danseze, să posteze filmulețe pe YouTube și să mănânce cantități uriașe de prăjituri.

Pentru mai multe informații despre autoare și cărțile ei, puteți accesa site-ul:

www.kieracass.com

KIERA CASS

ELITA

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA BÂRSAN

GRUPUL EDITORIAL CORINT

CAPITOLUL 1

Noaptea era liniștită în Angeles și o vreme am rămas nemișcată, ascultând sunetul respirației lui Maxon. Era din ce în ce mai greu să-l prind într-un moment de relaxare și mă bucuram de fiecare clipă, recunoscătoare că părea să se simtă în largul lui doar atunci când eram singuri.

De când Alegerea fusese restrânsă la șase fete, devenise mai neliniștit. Își imaginase, bănuiam eu, că va avea mai mult timp la dispoziție ca să aleagă. Și cu toate că mă simțeam vinovată să o recunosc, știam că eu eram motivul pentru care își dorea asta.

Prințul Maxon, moștenitorul tronului Illéei, mă plăcea. Îmi spusese cu o săptămână în urmă că, dacă aș fi putut pur și simplu să țin la el, la fel cum ținea el la mine, fără nicio rețineră, întreaga competiție ar fi încheiată. Câteodată cochetam cu ideea asta, întrebându-mă cum ar fi fost să formăm un cuplu.

Dar problema era că, din start, Maxon nu era al meu. Existau alte cinci fete — pe care le scotea la întâlniri și că- rora le șoptea tot felul de lucruri —, iar eu nu știam ce să mai cred. În plus, odată cu Maxon acceptam și o coroană, gând pe care aveam tendința să-l ignor, fie și doar pentru că nu eram sigură ce ar fi însemnat asta pentru mine.

Și desigur, mai era și Aspen.

Totul se terminase între noi — ne despărțiserăm înainte ca numele meu să fie extras pentru Alegere —, dar când apăruse la palat în uniformă de soldat, toate sentimentele de care încercasem să scap până atunci mă copleșiseră. Aspen era prima mea dragoste; când îl priveam... eram toată a lui.

Maxon nu știa că Aspen era în palat, dar era conștient că exista cineva acasă pe care încercam să-l uit, și îmi dădea, cu bunăvoință, răgaz să îmi revin, încercând între timp să găsească pe altcineva alături de care ar fi putut fi fericit, în eventualitatea în care eu nu reușeam, până la urmă, să-l iubesc.

Și-a mișcat capul, inspirând chiar deasupra creștetului meu, iar eu m-am gândit: „Cum ar fi, pur și simplu, să-l iubesc pe Maxon?”

— Știi când am privit ultima oară cu adevărat stelele? m-a întrebat el.

M-am apropiat de el pe pătura pe care stăteam, încercând să mă încălzesc în răcoarea nopții din Angeles.

— Habar n-am.

— Un profesor m-a pus să învăț astronomie acum câțiva ani. Dacă te uiți cu atenție, poți vedea că stelele sunt de fapt de culori diferite.

— Stai așa, ultima oară când te-ai uitat la stele a fost ca să le *studiezi*? Nu să te distrezi?

Maxon a râs înăbușit.

— Distracție. Va trebui să o înghesui undeva între discuțiile despre buget și întâlnirile comitetului care se ocupă de infrastructură. Ah, și stabilirea strategiilor de război, la care, apropo, nu mă pricep deloc.

— La ce altceva nu te pricepi? am întrebat, trecându-mi mâna peste cămașa lui apretată.

Încurajat de această atingere, Maxon a început să deseneze cercuri pe umărul meu, cu mâna cu care-mi cuprinsese spatele.

— De ce ai vrea să știi asta? a întrebat, prefăcându-se iritat.

— Pentru că în continuare știu atât de puține despre tine. Și pari perfect. E plăcut să am dovada că nu-i așa.

El s-a sprijinit într-un cot, privindu-mă cu atenție.

— Tu *știi* că nu e așa.

— Ești pe-aproape, am replicat.

Atingeri timide au pâlپâit între noi. Genunchi, brațe, degete.

A clătinat din cap, surâzând.

— Bine, atunci. Nu știu să organizez războaie. La asta sunt un antitalent. Și presupun că aș fi un bucătar îngrozitor. Nu am încercat niciodată, așa că...

— Niciodată?

— Poate că ai observat echipele de servitori care te servesc cu produse de patiserie? Tot ei mă hrănesc și pe mine.

Am chicotit. Acasă ajutam la pregătirea fiecărei mese.

— Mai zi-mi, i-am cerut. La ce altceva nu te pricepi?

M-a tras mai aproape de el, în ochii săi căprui scânteind un secret.

— Ar fi o chestie, pe care am descoperit-o recent...

— Spune.

— Se pare că nu sunt deloc în stare să stau departe de tine. E o problemă foarte serioasă.

Am zâmbit.

— Te-ai strădui?

S-a prefăcut că se gândește.

— Ei bine, nu. Și nu te aștepta să încep să o fac.

Am râs amândoi pe înfundate, ținându-ne unul de altul. În asemenea momente era atât de ușor să-mi imaginez că așa putea arăta și restul vieții mele.

Foșnetul frunzelor era un semn că venea cineva. Deși întâlnirea noastră era perfect onorabilă, m-am simțit un pic stânjenită și m-am ridicat repede. Maxon mi-a urmat exemplul, în timp ce un soldat își croia drum către noi printre tufișuri.

— Alteța Voastră, a spus el, făcând o plecăciune. Îmi cer scuze că vă deranjez, însă nu e deloc înțelept să stați afară atât de mult, când e așa de târziu. Rebelii ar putea...

— Am înțeles, a zis Maxon oftând. Vom intra imediat.

Soldatul ne-a lăsat singuri, iar Maxon s-a întors din nou către mine.

— Un alt defect de-al meu: îmi pierd răbdarea cu rebelii aștia. M-am săturat să am de-a face cu ei.

S-a ridicat și mi-a oferit mâna. I-am luat-o, remarcând frustrarea posomorâtă din ochii lui. Fuseserăm atacați de rebeli de două ori de când începuse Alegerea — o dată de Nordici, simpli perturbatori, și o dată de Sudici, adevărații distrugători — și chiar și din scurta mea experiență, îi puteam înțelege epuizarea.

Maxon strângea pătura și o scutura, vădit nemulțumit că întâlnirea noastră fusese întreruptă.

— Hei, am zis, determinându-l să mă privească. M-am distrat.

A clătinat din cap.

— Nu, serios, am continuat, ducându-mă lângă el.

A luat pătura într-o mână ca să mă poată cuprinde cu cealaltă.

— Ar trebui să mai facem asta cândva. Îmi poți spune ce culoare are fiecare stea, pentru că eu nu-mi dau seama.

Maxon mi-a oferit un zâmbet trist.

— Câteodată îmi doresc ca lucrurile să fi fost mai simple, mai normale.

Mi-am schimbat poziția ca să-l pot îmbrățișa și, în timp ce făceam asta, Maxon a dat drumul păturii ca să poată răspunde gestului meu.

— Regret să vă informez, Alteța Voastră, dar chiar și fără soldați, sunteți departe de a fi normal.

S-a destins puțin, dar încă era serios.

— M-ai fi plăcut mai mult dacă eram normal.

— Știu că îți vine greu să crezi, dar te plac așa cum ești. Am doar nevoie de mai mult...

— Timp. Știu. Și sunt pregătit să ți-l ofer. Mi-aș dori doar să știu că după aceea o să vrei într-adevăr să fii cu mine.

Am privit în altă parte. Asta era ceva ce nu puteam să-i promit. Îi puneam în balanță pe Maxon și Aspen, în inima mea, iar și iar, însă niciunul nu ieșea vreodată, cu adevărat, în avantaj. Exceptând, poate, momentele când eram singură cu unul dintre ei. Fiindcă, atunci, eram tentată să-i promit lui Maxon că îi voi fi alături în cele din urmă.

Dar nu am putut.

— Maxon, i-am șoptit, văzând cât de descurajat părea de lipsa unui răspuns din partea mea. Nu-ți pot promite asta. Dar ce pot să-ți spun este că *vreau* să fiu aici. *Vreau* să aflu dacă există o posibilitate pentru... pentru... , m-am bâlbâit, neștiind cum să formulez mai bine ceea ce voiam să spun.

— Pentru noi? a ghicit Maxon.

Am zâmbit, fericită că mă înțelege cu atâta ușurință.

— Da. Vreau să știu dacă există posibilitatea să devenim *noi*.

Mi-a dat o șuviță de păr pe spate.

— Cred că sunt șanse foarte mari, a spus el cu convingere.

— Și eu cred la fel. Doar... timp, bine?

A încuviințat, părând ceva mai fericit. Așa am vrut să încheiem seara, cu speranță. Ei, și poate cu ceva în plus. Mi-am mușcat buza și m-am apropiat de Maxon, cu ochi rugători.

Fără să ezite o secundă, s-a aplecat să mă sărute. A fost cald și delicat, făcându-mă să mă simt adorată și cumva

dorind mai mult. Aș fi putut rămâne acolo ore întregi, doar ca să văd dacă m-aș putea satura de acea senzație, însă, mult prea curând, Maxon s-a retras.

— Hai să mergem, a zis el, pe un ton jucăuș, trăgându-mă în direcția palatului. Mai bine intrăm înăuntru, înainte să vină soldații călare după noi, cu sulitele scoase.

Când Maxon m-a lăsat lângă trepte, oboseala m-a lovit ca un pietroi. M-am târât, practic, până la etajul al doilea și apoi după colț, spre camera mea, când, brusc, am devenit din nou energică.

— Oh, a spus Aspen, și el surprins să mă vadă. Faptul că am presupus tot timpul ăsta că erai în camera ta mă face cel mai prost soldat din lume.

Am chicotit. Se presupunea că Elita trebuia să doarmă cu cel puțin una dintre slujnicele lor pe timpul nopții. Mie chiar nu-mi plăcea asta, așa că Maxon insistase să posteze un soldat la ușa mea, în caz de urgență. Iar în cea mai mare parte a timpului, acel soldat era Aspen. Era o combinație ciudată de euforie și groază să-l știu, aproape în fiecare seară, chiar lângă ușă.

Voioșia momentului a dispărut rapid, pe măsură ce Aspen își dădea seama ce însemna faptul că nu fusesem în siguranță, cuibărită în patul meu. Și-a dres stânjenit vocea.

— Te-ai simțit bine?

— Aspen, am șoptit, asigurându-mă că nu era nimeni prin preajmă. Nu te necăji. Fac parte din Alegere și pur și simplu așa stau lucrurile.

— Cum aș putea să am vreo șansă, Mer? Cum pot să câștig dacă tu vorbești doar cu unul dintre noi?

Îi înțelegeam punctul de vedere, dar ce puteam să fac?

— Te rog, Aspen, nu fi supărat pe mine. Încerc să-i dau de capăt.

— Nu, Mer, a zis el, cu glasul înmuiat din nou de blândețe. Nu sunt supărat pe tine. Mi-e *dor* de tine.

Nu a îndrăznit să spună cuvintele cu voce tare, dar i le-am citit pe buze. *Te iubesc*.

M-am topit.

— Știu, am răspuns, punându-mi mâna pe pieptul lui, permițându-mi să uit pentru o clipă tot ceea ce riscam. Dar asta nu schimbă faptul că acum fac parte din Elită. Am nevoie de timp, Aspen.

A întins mâna după a mea și a încuviințat.

— Îți pot da asta. Doar că... încearcă să-ți găsești timp și pentru mine.

Nu voiam să aduc în discuție cât de complicat era să fac asta, așa că am schițat un zâmbet înainte să-mi retrag ușor mâna.

— Trebuie să plec.

M-a urmărit cu privirea până am intrat în cameră și am închis ușa în urma mea.

Timp. Îl ceream din plin în ultima vreme. Speram că toate aveau să se așeze cumva de la sine, dacă dispuneam de suficient timp.